

מסורת הש"ס

א) לעיל ה. נדרים ד: תענית יז.
ב) סנהדרין כב: מ"ק יט:
ג) י"ג"ל נתן, א) ו'ג.
ד) רש"י, ד) בטרות נח:
ה) י"ג"ל כב,

נוסחת הריב"ן

א) שמונת מהם משקה:
ב) ונגון שלומת ויאלה מן הראש וגדל מלמטה בלד הראש מלמטה עד סופו הס"ד:
ג) ומתגדל מלמטה למטה ממקום שסופו עכשיו לפע גמר גידולו מתחיל לגדל ומתגדל עד עיקר הראש הס"ד:
ד) וסותר כל:
ה) דהאי:
ו) לינדייש"ש:
ז) שערל נפיק) לתא כביי:
ח) דברישא:
ט) חלבנ:
י) מהאי:
כ) דלעולס קיימא:
ל) בעיקבא וכו' השתא בעיקבא:
מן הגדיל:

הגהות הב"ח

א) גמ' איבעאל לכו האי (מואל) חז"מ וי"ב מדברי רש"י מתמעט דגרס בינתא:
ב) רש"י ד"ה או דקדאי קאי:
ג) למאי נפקא מינה לנויר שגילוחו ליסטין ושיירו זו כדי לכופ ראשו לעיקרו א"א דהאי צינפא מלפסח רבי. הילכנ
ד) למאי דלקדיש שקליה וסותר
ה) מירדות:
ו)אי אמרס מלעיל רבי. הואיל ושיירו זו כדי לכופ זו ראשו לעיקרו דאיכא למימר ידומאי דלקדיש קאי אכתי אית ליה למיעבד תגלחת מזוה ואינו סותר:
ז) **ס"ש מהאי אינבא חיה**. ולינטרש"ש בלעז" דהוא מבזילי כינים:
ח) **קיימאש בעיקבא דיניפא**. בעיקר השיער סמוך לבשר:
ואי ס"ד דהאי צינפא

הגהות מהר"ב רנשבורב

א) תוב' ד"ה מתרלנים מפורלנים. מיבת מתרלנים נמחק וי"ב מתרגמינן:
ב) ד"ה ססס מירות וכו' שלגס יוס דשעמאל וכו' משוס דבעין כדי מירות בשעת תגלחת של מזוה שיהא כפ"ל. א"מ:
ג) בא"ד ואס גלחוה וכו' ואין גידול שער סותר ל' לרבנן. מן ואין עד כותב נמחק. וי"ב לגידול שער סותר לביע מדרבנן. כפ"ל אינ. יעוש"ה:
ד) ד"ה מיר שגלג בין מוג מספריס וכו' כפ"ל:
ה) ד"ה ושיירו וכו' ובסמוך אמר שבו. מיבת שבו נמחק. וי"ב שיעור:
ו) ד"ה ת"ש וכו' בעי למיקס האינבא ששער כפ"ל:
ז) ד"ה התס וכו' שמשא ואולא מחוברת. מיבת מחוברת נמחק. וי"ב מעיקר:

לעניו רש"י

לינטוריש ביצי-כינים.

א"ר פפא אנא סברי

על חרפן ועל מכל אשר יעשה וסברי אומיב ליה מיוצתא משוס דלא נהירא ליה^א מילתא וליהדר ביה:
ולא ידענא דגמרא היא צידיה. מרביה ומש"ה לא הדר ביה:
רבי אלעזר בן עזריה אית ליה כרבי יוסי מדקאמר שני חרלנים חוג משמע דלוג א' איכא צ' חרלנים:
פורלינן. דמשמע פנימי כגון אפי' פרצילא דמותי קלא דלמר בריש פ"ק דמס' תענית (ד' ד.) דיינו גרעינין:
עיורין. משמע חילוניס שסומט א' מהמשקה כדכתיב (בראשית מ) ואשחט אותם ומתרגמינן ועזרית יתהון:
מתני' גילה או שגילוחו ליסטין. משמע בין באונס בין ברצון בתוך ימי מירותו בין בזמירות מרובה בין בזמירות מועטת:
סוסר ל' יוס. לפי שאין גידול שיער בפחות מל' יוס:
או שסיפספ כל שפוא. שמשל קנת בראש השיער:
גמ' איבעיא להו צינפא מלפסח רבי. האי שיער מלפתח רבי בסמוך לבשר
ז) יואל מן הראש וגדל וראשו דקאי קאי:
או מלעיל רבי. שראש השער מתגדל ויואל מאליו
ט) ומתגדל
י) ועיקרו דקדאי קאי:
יא) נפקא מינה לנויר שגילוחו ליסטין ושיירו זו כדי לכופ ראשו לעיקרו א"א דהאי צינפא מלפסח רבי. הילכנ
יב) למאי דלקדיש שקליה וסותר
יד) מירדות:
ו)אי אמרס מלעיל רבי. הואיל ושיירו זו כדי לכופ זו ראשו לעיקרו דאיכא למימר ידומאי דלקדיש קאי אכתי אית ליה למיעבד תגלחת מזוה ואינו סותר:
ז) **ס"ש מהאי אינבא חיה**. ולינטרש"ש בלעז" דהוא מבזילי כינים:
ח) **קיימאש בעיקבא דיניפא**. בעיקר השיער סמוך לבשר:
ואי ס"ד דהאי צינפא

מלפסח רבי. אשתכח כדי נפיק וי'שערל נפיק אינבא לבד:
ט) **צירשא דיניפא איבעי ליה למיקס**. אינבא חלא לאו ש"מ מדקיימא אינבא ביהדי צירשא דמלעיל רבי ואינבא ציניפא דקדאי קאי:
לעולס מלפסח רבי. והא דלא קיימא צירשא דיניפא:
טו) **אוצג חיוסא**. דאית זה נחתא ואולה נחתא לכהדי צירשא:
ט"ז **ס"ש מדמאי אינבא מסא כוויימא צירשא דיניפא**. ואי ס"ד דהאי צינפא מלעיל רבי אשתכח כדי היכי דמעיקרא קיימא לגועיקרא דיניפא הכי נמי איבעי לה למיקס השתא בעיקרא דיניפא:
הסס נמי משוס דליס זה חילא. שאין זה כח דהא הוא מתה:
שרוגי קא משפירגא. משתמטא ואולה כלפי רישא דיניפא מש"ה קיימא לה התס ולעולס מלעיל רבי:
ס"ש מצלוריס של כושיים דכטר דגדלין לה. שמקלעין את השיער זה כזה:
רפיא מלפסח. סמוך לבשר ומדרפיא נחתא לכהדי צירשא ולא מלעיל ש"מ דמלתחת הנך השיער ויאל
י) **משיה מרפו להני שערי מלפתחת ולא מקלעי צידך צינפא**:
לעולס מלעיל רבי **והסס נמי איידי דקמטא**
יב). שמהדק בלורית ודוחק מעזמו למטה מחמת
יג) הגדל כששוכב עליה:
ומשיכנא הוא דרפיא. מחמת שכיבה הוא ששוכב על הצלורית רפיא לה מלפתח:
מספרתא דרפי עמרא מלפסח וסניא. כלומר עד השתא
יג) בעינן לפרוש לן ממירי דסברא דלא תליא בזמיר דתניא חלא השתא איכא למישמע מהא וי'דסוקרין על העשירי לשוס מעשר דמתקשר כל השיער צידח מחמת הכזב של סיקרא ולצתר הכי רפיא עמרא מלפתחת ומאי טעמא לאו משוס דההוא דרפי רבי ליה לצתר הכי וש"מ

שמטה ואולה
יד) מחוברת^{יז} ויורדת לראש השער שהוא תלוי למטה לצד הארץ ואין לה כח להאחז למעלה לצד הראש:
טז) **ש"ש מבצלורית ש"ל בושיים**
יז) שנימיסם בלוריות (בראשיהסן) לשס ע"י וצשער אין^{יח} מגלחין כל סביב ראשו ומה שהיו מניחין הן גידול^{יט} אותה כקליעה סמוך^{יז} לראש ואינו^{יז} מהודק כבראשונה ואי מלעיל רבי אמנא^{יב} חלא ודאי מלפתחת רבי ונדחית הקליעה לפנים והלאה מן הראש ומנאל כי בשער שסמוך לראש אינו קלוע ולכן הוי כפרוש^{יז} ומשני איידי דקמטא היא משיכנא רפיא ממה שהוא שוכב עליה נוסעת ממקומה ונרפית סמוך לראש:

שלישה מינון פרק ששי נזיר

למ.

והא אותביה חמש ומאחר דלא תניא מ"ט אותביה. כלומר והלא רב פפא עצמו היה מקשה מיניה לאבי ואי תנא לא תני ה' מ"ט אותביה הוא:
א"ר פפא אנא סברי לאו גמרא הוה בדיה. לכן דדימי מלבי והוספתי על לשון הברייתא חמש ולהקשות לאבי לראות אם מדעתו אמרה למימרה ידידה דלא

בקל יחזור מדבריו ולא ידמוק לתרן הברייתא לדבריו ולא ידענא דגמרא הוה צידיה ואותבני' ולא הדר ביה ולכן כנחתי דגמרא הוה צידיה:
אומחרצנים מפורצנים. דהיינו הגרעינין וכן כנסמ' ע"י (דף לד:) פורלנים דיין נסך ועורזין היינו הקליפה ואשחט מתרגמי' ועזרית וסמיטה היינו בקליפה שיסחוט הקליפה החיונה שיש זה לתלוותה קלת ולא צגרעיניה:
סתם נזירות ז' יום. כבר שנינו זה בפ"ק (דף ה.) ואיידי דבעי למתני גילח או שגלוחו לנסטים סותר ל' יוס תני נמי סתם [נזירות] שלשים יוס ב' וטעמא דסותר ל' יוס משוס דבעיא מירות שיעלה לו תגלחת של מזוה כדי שיהא שערו גדל כפי שראוי לגדל כסתם מירות דיינו שלשים יוס ומיירי שגלוחו ציוס מלאת שחמא רש אס גלחוהו בשנים^א הוי יותר למה יסמור את הכל איך יחזור וימנה מה שמנה כבר ואולי הכי נמי קאמר סותר עד שיהו שערותיו כדי שלשים יוס כך נמאל צפירוש ה"ר יצחק והלכן בזמירות של [ס']^ב אס גלחוהו ציוס שלשים אינו סותר כלום דאיכא עדיין גידול שער קודם יוס תגלחת ואס גלחוהו אחר שכלו ימיו ג'ואיןין גידול שער סותר [ל'] לרבנן

כדמוכח בגמרא:

נזיר שגילח בין ד' במספרים:
או שסיפסף. פירוש משל:
כל שהוא. אפי' שער אחד לוקה עליו מיירי' שעוקר השיער מעיקרו ומשחיתו מן השורש כעין מער דלוקה מקרא דמער לא יעבור על ראשו דמרבינן בגמרא שאל המעצירין:
שער מלפתחת רבי. משרשו מעיקרו^א הוא מגביה וגדל מה' שהשער גדל מתמיר ועולה הסמוך לראש אחר ימים יהיה צרחוק:
או מלעיל רבי. מראש השער הולך וגדל אבל סמוך לראש אין [וז] ממקומו:
וישיירן בו כדי לבוף ראשו לעיקרו. ככל שער ושער [שיעורא] צעלמא הוא ובסמוך אמר ה' שבו' ליגדל השער צו' ימים ובכן יש חשיבות שער:
ויאי אמרת מלפתחת רבי נזירותו הא שקציה. כלומר השיער שהקדיש ציוס מורו זה נטלו וגלחו חוה ששיירו זו כדי לכופ אין זה משער שיהי לו משעת קבלת מורו חלא למא בז אחר כן וסותר אחרי שלא נשפיר מלוחו שער שהיה בקבלת מורו ואי אמרת מלעיל רבי מאי דלקדיש קאי דלותו ששיירו ודאי מלוחו שיער שהקדיש ובכן הוי שיעור חשוב ואינו סותר כלום:
ר' ש"ש מהאי אינבא. פירוש בזלי כינים:
דקאי בעיקרא. פירוש בעיקר השיער סמוך לראש ולא תלא משס בגידול שער ש"מ דמלעיל רבי ומש"ה השער שסמוך לראש דקדאי קאי. דאי מלפתחת רבי צירשא דיניפא בעי למיקס האינבא
י) והשער הולך וגדל מעיקרו ולמעלה:
אגב חיותא נחת ואויז. אינבא הוא יורד' למטה כשהשער גדל מלמעלה^א מרוס הראש:
ברישא דיניתא. לאוי צירשא חלא צרחוק מן הראש קאמר:
ויאי ס"ד באערי רבי בעיקרא דיניתא בעי למיקם [במקום] שעמדה כשהיתה חיה שהרי שס מתה:
הרתם נמי משום דאית בה חיאל. כלומר צו שהרי מתה

בשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נחית ואזיל ומתקרבת תמיד אצל הראש להתקיים מזיעת האדם ולחותו:
ת"ש מאינבא מתה שנמצאת בסוף השער. אלמא מלפתח רבי. ולכן היא מתרחקת מן הראש כפי גידול שער. דאי מלעיל רבי לא תווח ממקומה ותמצא תמיד אצל הראש:
ומשני לעולם מלעיל רבי ומשום דלית בה חיותה (משתרש) [משתרבב] ויורדת למטה. ת"ש מבלורית של גויים שמגדילים בלורית לשם עבודת כוכבים. וכשהם מסתפרים מגלחים סביב ראשם ומה שהם מניחים עושים אותם כמין קליעה ובסוף הקליעה כלפי הראש עושים קשר כדי להיות הקליעה קיימא וכשהם גדלים והולכים רפה הקשר סמוך לשער ואינו מהודק כבתחילה:
ומשני איידי דקמטא משכבא. ע"י השכבה ששוכב עליו נקמט והולך ורפה:
ת"ש מסקרתא דרפי עמרא מלפתח. סקרתא. מין צבע אדום שצבען בהן בהמות ובמקום הצבע מתרפה הצמר אצל הגוף הבמה. ואח"כ מתרפה הצמר אצל מקום עיקרו ואי מלעיל רבי אמאי מתרפה:
ומסביא דבעבין דקניהן. יש זקנים צובעין זקניהם שחורים כדי שיהיו נראים כבחורים. וחיוורין עיקרי ניהמון וכשהשער גדל נראים כשעת קבלת נורו ואינו צריך לסתור:
ת"ש מאינבא חיה. לנטש בלעז' דקאי בעיקר דביניתא תדיר הם נמצאים בשער סמוך לראש כי שם היא גדלה ואינה זזה משם:
ואי ס"ד מלפתח רבי ברישא דיניתא בעי למיקם. לפי גדול השער היה לו להתרחק מן הראש עד שלבסוף תמצא בסוף השער אלא ודאי מלעיל רבי הלכן אינה זזה ממקומה:
ומשני דלעולם מלפתח רבי אלא דאגב חיותיה נח